

større, end jeg er, jeg har ikke pralet, det ligger ikke for mig. Jeg har sagt ganske simpelt, som det var, at jeg kun kunde holde ud i 2 Aar, hvormed jo ikke var sagt, at jeg kunde holde ud til alle mulige Ting. Men altid var det Penge, Pengene, op paa Bordet med dem, det er Pengene, de ville se, det er det, det drejer sig om. Nu var det jo saa, at der har været en Vicekonsul tidligere ved Konsulatet, den Gang, da der var saa overordentlig lidt at gøre i Forhold til, hvad der blev, da jeg kom dertil, og jeg skrev saa tilbage: Maa jeg ikke faa en Vicekonsul igen. Han koster ingen Ting, han har sin trekantede Hat, og det er altsaa, hvad han skal have for sin Tjeneste, og det er dog et Menneske, man kan sætte til at passe Tjenesten, naar man selv er borte. Nej, jeg fik ingen Vicekonsul, der var ingen Grund, jeg maatte ikke faa det. Jeg maatte overhovedet ikke faa noget. Mine Herrer, det har kostet Tusinder, Tusinder, atter Tusinder af gode blanke Kroner, det var det, denne Spøg betød for mig, det har kostet Tusinder. For mig var det Realiteter, for mig var det ingen trekantet Hat om at gøre, det var Pengene om at gøre. Det har kostet Tusinder. Hvorfor nægtedes han? Jeg ved det ikke den Dag i Dag. De kunne finde Poster, der dreje sig om Tusinder i de Bilag, jeg har skrevet og sendt Dem, og som kun repræsentere en ringe Del af det, der her er Tale om. Saa blev jeg syg i 1900. Jeg blev syg paa den Maade, at jeg ventede at dø, hvad Dag det skulde være. Ogsaa det, har jeg Bilag for, det var ikke Legeværk, jeg laa i 40° Feber Maaneder igennem, maatte modtage Folk, maatte aabne Post, jeg maatte diktere Breve, jeg maatte anordne Tjenesten, alt sammen i den Tilstand. Saa skrev jeg: Ja, nu dør jeg en Dag, saa flyder det hele sammen. Jeg var gaaet i min Grav som en Kæltring, hvis jeg var død under de Forhold. Hvem skulde tage sig af det? Det hele flød. Saa skrev jeg: Maa jeg saa bede om at faa en Vicekonsul. Saa kom han — naturligvis. Saa kom Vicekonsulen, men bare en Postdag for sent, som jeg skal vise Dem. Jeg havde imidlertid maattet antage en Sekretær, naturligvis for mine egne Penge — selvfølgelig! Jeg var saa heldig eller uheldig, som De vil; De vil snart faa at se, hvordan det endte — at faa en Sekretær. Manden var sendt derover. Der var skrevet til mig fra hans Familie, som tilhører det højeste Embeds aristokrati, vi

have, og der var ikke til mig sagt andet end, at det var kedelige Familieforhold, der gjorde, at han vilde udvandre. Han havde tidligere været ansat i Statstjenesten. Han var en meget øvet og ganske fortrinlig Kontormand. Han gjorde Indtryk af at være i alt Fald en Gentleman i hele sin Optræden. Jeg antog altsaa Manden. Imidlertid gik det saa nedad Bakke med mig mere og mere, og der kom et Punkt, hvor Lægerne sagde: Nu er der i Grunden ikke andet at stille op med Dem end at foretage en indgribende Operation. Der kan være Tale om to Ting; det kan være et Sarkom, det vil sige en Kræftsvulst, og den dør man af, eller en Absces i Bækkenhulen, en forkapslet Absces, og den kommer man sig efter. Men man kan ikke se, om det er det ene eller det andet, medmindre man kigger ind, og saa skal man skæres op. Det er jo af den Slags Ting, man ikke saa gerne gaar til derude. For det første koster den lille Operation 5,000 Pesos eller 7,500 Kr., og, som sagt, jeg havde betalt og betalt, og en Gang maatte det høre op; een Gang er man ved Bunden, og saa kan man ikke mere. Og jeg kunde ikke klare disse 7—8,000 Kr. Men saa var der ogsaa en anden Omstændighed. Der var ganske vist en ganske fortrinlig Operatør derovre; Dr. Castro, som var en af de Læger, der havde med mig at gøre, var en ganske udmærket Operatør, i hvis Hænder jeg roligt havde overgivet mig. Men der er jo ikke den antiseptiske Skole, som man har her. Det kunne De nok tænke Dem! Hvor alle mulige Slags Mennesker komme ind og skulle gøre rent, der ser man ikke saa nøje paa, om det bliver gjort saadan eller saadan. Man gør det kort og godt ikke, som det skal gøres. Det hele Spørgsmaal var ogsaa udelukket for mit Vedkommende, for jeg kunde ikke opdrive Pengene til Operationen. Saa laa jeg der; og rundt omkring rygtedes det; og nogle Mennesker ude fra Campen, som jeg holdt meget af, og som stod mig nær, Landboere, kom en Dag ind for at se til mig og saa, at det var knusende galt. De sagde: Du maa tage hjem og se at faa det gjort. Ja, det var godt nok. Men tage hjem, det er en dyr Historie. Saa kom der en Dag fra 5 Landbrugere derude 3,000 Pesos, og saa sagde de: Rejs hjem med den Historie, og bliv krureret eller dø, hvad der nu kan komme ud af det. Kort og godt, kom hellere væk, dette gaar ikke. Jeg tog imod de 3,000 Pesos og rejste altsaa hjem. Paa Vejen gik der Hul paa Abscessen